

היחס הרציני והקפדני

איילה (כרמלה)
שלמה

”צ” יידים, לכו הביתה” היה המשפט ששמעתי מ**יואב** שאמר אותו כמעט בכל מפגש של החוג לריקודי עם, שהתקיים במכללת ”שנקר” ברמת גן.

החוג, מבחינתו של **יואב**, הינו המקום אליו באים כדי ללמוד, ליצור הווי ופולקלור ישראלי עם ערך מוסף תרבותי ולא מפגש למטרת היכרויות.

כשחזרתי הביתה אחרי החוג, זה הרגיש לי כמו לחזור מבית הספר עם שיעורי בית ומחויבות להתכונן גם לבוחן פתע בפעם הבאה.

אי אפשר לדבר על **יואב** מבלי לדבר על **מירה** האישה שאיתו. החברה, הקולגה וההשראה שלו. **מירה** הייתה המחמירה והמטילה מורא על הרוקדים. אוי למי שיטעה בצעד ועל אחת כמה וכמה אם העז לרקוד באמצע המעגל. **יואב** היה הדמות העדינה עם החיוך התמידי על השפתיים ועם הסבלנות האינסופית כמעט.

את הצעד הראשון שלי עשיתי בחוג של **מירה** בבית

הספר ”דובנוב”. לאחר מכן הצטרפתי לחוג של **יואב** במכללת ”שנקר”, שם ספגתי את האהבה לריקוד, היחס הרציני והקפדן בכל הנוגע לצעדים, לאחיזת הידיים, הלימוד המדויק והמוקפד וההסתכלות על כל רוקד תוך התייחסות אישית. שם חוויתי התרוממות נפש ממש. הם היו לי ”אורים ותומים”. מהם שאבתי את ידיעת ההדרכה ואת ההתבוננות הביקורתית על כל ריקוד וריקוד. אין ספק שלמדתי מהטובים ביותר, דבר שהיווה עבורי קרש קפיצה רציני לקריירה של השנים הבאות.

מירה מדריכה בחוג לצלילי האוקרדיאון